

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 11 (126)
листопад 2023 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

Попри жорстоку війну в Україні мало кого залишили байдужим тривожні події на Близькому Сході, – вкотре розпочалася війна в Ізраїлі. 7 жовтня у цій країні почалися масовані бомбардування та відбулося захоплення терористичними угрупованнями Хамасу ряду населених пунктів Південного округу, які супроводжувалися кривавими звірствами та масовими вбивствами місцевого населення. Багато людей із великою тривогою стежать за перебігом бойових дій на території Ізраїлю та Палестини, а також за зростанням агресії багатьох країн Близького Сходу. Звичайно ж, людей охоплює страх і відчай за майбутнє землі, – чи не стануть усі ці події початком третьої світової війни? Адже всім очевидно, що чим на вищу сходинку розвитку піднімається людство, тим воно стає жорстокішим та винахідливішим на злочини та знищення одне одного. Ми також можемо спостерігати, що протягом останнього століття головним епіцентром розвитку світових подій є країни Близького Сходу, в центрі яких знаходиться Ізраїль.

То ж чому сучасна світова історія обертається навколо Ізраїля? Тому що саме через цю країну має виконатися Божий план визволення людства. Багато людей не розуміють, чому євреї є вибраним народом і що в них такого доброго, що Бог обрав саме їх? У Біблії описується, що так сталося зовсім не тому, що євреї чимось кращі за інші народи. Бог особисто вступив у завіт (сучасною мовою уклав угоду) із родоначальником євреїв – патріархом Авраамом. І лише через Божу вірність Його заповіту, євреї не були повністю знищені протягом кількох тисячоліть. Чому саме із Авраамом Бог уклав заповіт, що такого особливого було у цьому чоловікові? Авраам був звичайною людиною, але, на відміну від інших його сучасників, просто повірив Богові і пішов за Його покликом. Бог запропонував Аврааму вийти зі своєї язичницької батьківщини з її безбожністю та пообіцяв започаткувати від нього великий народ, який згодом успадкує всю землю. Написано: «І здійснилося Писання, що каже: Авраам же вірував Богові, і це йому зараховане в праведність, і був названий він другим Божим.» (Як.2:23). Тобто, Аврам не позбувся своєї гріховної природи, але отримав праведність від Бога завдяки своїй вірі. Бог шукав на землі людину, яка б відгукнулася на Його покликання стати родоначальником Божого плану порятунку людства. І цей Божий задум був реалізований через єврейський народ, із якого народився Спаситель Світу Ісус Христос, Який приніс звільнення від гріха не тільки євреям, а й усім народам світу.

КОРОТКО ПРО ІЗРАЇЛЬ

Багато подій, що відбуваються на Близькому Сході, і свідками яких ми зараз є, тисячі років тому були наперед описані в Біблії. Зокрема, ми можемо прочитати про них у книгах старозавітних пророків. Приблизно 1900 років євреї не мали своєї країни, а були розпорошені по всьому світі після того, як у 70 році н. е. римський імператор Тит після чергового повстання євреїв проти римського режиму наказав повністю зруйнувати Єрусалим, знищити його мешканців, і тоді Ізраїль перестав існувати як держава. Другий Єрусалимський Храм був спалений, а євреї розселені в якості рабів по всій Римській імперії. Фактично, з часів стародавнього Вавилону (600 р. до н. е.) євреї не мали власної незалежності, а знаходилися під владою інших імперій. Оскільки Римська імперія була надзвичайно великою за розмірами, євреї виявилися розкиданими по всьому світу майже на два тисячоліття.

У різні періоди свого перебування серед інших народів євреї постійно зазнавали великих переслідувань. Особливо сильними вони були в християнській Європі. Від західноєвропейської Іспанії і до самої Росії євреї дуже рідко почували себе в безпеці. Переслідування євреїв європейцями досягло свого апогею при Гітлері, який за підтримки нацистської Німеччини намагався знищити цю націю у Європі (Голокост XX ст.). І він був близький до досягнення своєї мети, однак зазнав поразки у війні, і решта євреїв змогли вижити. У 1948 році за сприяння ООН євреї побачили дивовижне відродження сучасної держави Ізраїль, про яке пророкував ще Мойсей багато століть тому назад: «то Господь, Бог твій, поверне тебе з неволі і змилосярдиться над тобою; Він знову позбирає тебе з-поміж усіх народів, між котрими розсіяв тебе Господь, Бог твій. Коли б твої вигнанці були і на самому кінці неба, то й там позбирає їх Господь, Бог твій, і звідти покличе Він тебе.» (Вт. 30:3-4).

14 травня 1948 року було ухвалено Декларацію незалежності Ізраїлю. Арабські держави не визнали цього рішення і в той же день оголосили Ізраїлю війну. Під час війни в 1948-49 роках Ізраїль приєднав частину території, відведеної ООН для арабської дер-

жави, та Західну частину Єрусалиму. Ізраїльська держава була збудована, незважаючи на великий опір. Більшість сусідніх народів вступали у війну з Ізраїлем у 1948, 1956, 1967 і ще раз у 1973 році. Однак, усі ці війни тривали недовго і закінчувалися перемогою Ізраїлю та розширенням його території. Ця дуже маленька нація нерідко знаходилася у стані війни з п'ятьма державами одночасно. У війні 1967 року євреї відвоювали Єрусалим, свою історичну столицю, засновану другим єврейським царем Давидом три тисячоліття тому. Самий факт існування народу, який визначає себе як «євреї», після стількох років поневолення, за відсутності власної держави, є неймовірним.

Саме тому тепер ішня війна в Ізраїлі, окрім проявленої арабами надзвичайної жорстокості, нічим не відрізняється від попередніх війн. Вона є продовженням складного політичного процесу збереження державності Ізраїлю та має завершитися перемогою євреїв і розширенням їхніх територій. У Старому Заповіті в різних книгах є декілька пророцтв про долю території Гази та інших міст. Ось деякі із них: «...і Газа затремтить разом з Екраном; бо надія його вийде йому на сором: не стане царя в Газі, а Ашкелон запустіє.» (Захарія 9:5); «Ось бо Газа обезлюдніє, й Ашкелон опустіє, а опівдні з Ашдоду вісь повиганяють, а Екрон буде викорінений!» (Соф. 2:4). Саме зараз ми можемо спостерігати виконання слів старозавітних пророцтв стосовно території Гази. Цей військовий конфлікт між Ізраїлем та Палестиною знову буде заморожений на певний час, тривалості якого ніхто не знає. І вирішити його певними політичними угодами чи іншим шляхом неможливо. Оскільки зі сторони арабських держав існує лише одна позиція – повністю знищити Ізраїль, щоб його взагалі не існувало. Саме через це ніякого компромісу чи домовленості бути не може.

Згідно Слова Божого, саме в Ізраїлі має завершитися світова історія Другим Приходом Ісуса Христа на землю. Тільки Він вже прийде не для того, щоб постраждати за гріхи людства, а щоб покінчити зі злочинною та безбожною людською владою на

землі. Христос правитиме світом особисто через Свою Церкву і це все відбуватиметься саме на території Ізраїлю. З огляду на всі ці події стає зрозумілим, чому диявол у всі віки так ненавидить євреїв і намагається через різні народи їх повністю знищити. Про те, як розгортатимуться події на світовій арені, та про Другий Прихід Христа на землю коротко описано в Книзі Об'явлення апостола Івана. Саме Христос покладе кінець останній загарбницькій війні, коли вкотре намагатимуться знищити Ізраїль. Написано, що Єрусалим буде повністю оточений військами з багатьох країн, і не буде ніякої надії на порятунок. Але Сам Господь особисто вступить в останню битву зі злочинною світовою владою в особі антихриста та лжепророка з їх численною армією. Ісус Христос прийде точно так, як Він був піднесений з Елеонської гори, що знаходиться на сході Єрусалиму. Ось як описує ці події апостол Іван: «І бачив я відчинене небо. І ось кінь білий, а Той, Хто сидів на ньому, називається Вірний і Правдивий, і судить Він і воює справедливо... А війська, що на небі, йшли слідом за Ним на білих конях, одягнені у вісон білий і чистий... І бачив я звіра і царів земних, і війська їх зібрані, щоб воювати з Тим, Хто сидить на коні, та з військом Його. І схоплено звіра, а з ним і лжепророка... І обох живими вкинуто в озеро вогняне, що горить сіркою. Та й інші були побиті мечем, що виходив із уст Того, Хто сидів на коні...» (Об.19:11, 14, 19-21). Тобто, має здійснитися усе, визначене Богом щодо долі Ізраїля та усього світу. Про це коротко записано в книзі пророка Йоїла: «А Юдея житиме вічно, й Єрусалим – від роду в роді. Я відплачу за їхню кров і без кари не залишу! І пробуватиме Господь на Сіоні!» (Йоїл 4:20-21).

Для кожного із нас важливо, читаючи Слово Боже, зрозуміти духовний зміст усіх цих подій, що відбуваються на Близькому Сході. Адже вони свідчать про те, що ми живемо в останні часи, – ми стоїмо на порозі Другого Приходу Христа. Чи готові ми до нього? Чи віддали ми своє життя Господу і чи послідували за Ним? Слово Боже відкриває, що в останній період на землі будуть дуже важкі часи, яких не було, відколи існують люди. І лише в Ісусі Христі можна знайти захист та допомогу в цей лихий час. Тож кожній людині, яка зараз живе на землі, потрібно поспішити зробити правильний вибір, примиритися з Господом, щоб бути в числі Його Церкви, яка має розділити Христову перемогу над злом. Нехай Господь рясно благословить всіх наших читачів послухати голосу Божого та виконати Його волю!

Павліна Снівак

ЧОМУ Я ВІРЮ?

(продовження, початок в №124 (9), №125 (10))

Роберт А. Лейдло, засновник великої торгової компанії Фармерс Трейдинг Компані, був широко відомий, як процвітаючий бізнесмен. Він народився в Шотландії у 1885 році. Коли Роберту виповнився рік, його батьки емігрували до Нової Зеландії. У 23 роки Лейдло зайнявся бізнесом, пов'язаним з доставкою товарів поштою в місті Окланд. Заснована ним справа швидко зростала в цілу мережу магазинів у багатьох містах Нової Зеландії. Сьогодні це велике підприємство нараховує більше ніж чотири тисячі чоловік.

Турбота про співпрацівників спонукала Роберта Лейдло написати цю книгу як свідectво його християнської віри. «Чому я вірю» побачила світ більше як на 30 мовах, що перевищує 50 мільйонів екземплярів. Ця книга допомогла багатьом людям повірити в Бога. Блискучий проповідник та авторитетний лідер, Роберт Лейдло був названий Біллі Гремом «одним з найвидатніших проповідників світу». (Продовжуємо друкувати уривки з цієї книги – ред.)

Багатьом незрозуміло, як Ісус Христос міг викупити гріхи всіх, віддавши лише Своє життя? Як Бог міг дарувати спасіння всім, хто лише вірить в Ісуса Христа як Свого Спасителя?

Ця проблема може бути вирішена за допомогою простого підрахунку. Ісус був втіленим Бо-

гом – божественним в людському, тому життя, яке Він віддав за нас – життя вічне, життя, яке може вмістити в себе необмежену кількість тимчасових людських життів...Вічного життя Ісуса Христа, яке Він віддав за грішників, досить, щоб спасти всіх, хто прийме Його як свого Спасителя.

Але як Ісус міг постраждати за мої гріхи, якщо вони зроблені через 1900 років після Його смерті? Відповідь проста. Бог – всезнаючий та вічний. Він каже про себе: «Я Той, що є» (Вих.3:14). Христос каже те ж саме: «...Перш, ніж був Авраам – Я є» (Ів.8:58). «Я є» – це форма теперішнього часу. Іншими словами, для Того, Хто всезнаючий та вічний, не існує ні минулого, ні майбутнього, а лиш одне безкінечне теперішнє. Події, які відбудуться через тисячоліття, Богу відомі так само, як і події минулого або теперішнього.

У багатьох виникає питання, чому Бог не створив людину нездатною ставати проти Його волі і грішити. Бог створив людину вільною, тобто наділив її волею. Інакше кажучи, це питання насправді про те, чому Бог не створив людини зі свободою вибору і без цієї свободи одночасно.

Бог не хоче бачити Своїх дітей слухняними ляльками – маріонетками, які рухаються в потрібному напрямку – лише смикни за ниточку, або послужливими роботами, механічно – бездумно виконуючими Його волю, подібно планетам, які покірно рухаються своїм шляхом у всесвіті. Бог може бути задоволений лише нашою щирою та невимушеною любов'ю до Нього, нашим добровільним бажанням виконувати Його заповіді, прославляючи Його, але ж та сама свобода волі дозволяє нам не коритися Богові і ставати проти Його волі, якщо ми виберемо цей шлях.

Людина, без сумніву, – вінець творіння і стоїть незрівнянно вище всього живого. Ніяка «ланка, якої не вистачає», не може заповнити прірву між тваринами і людьми, ця прірва тому

ї існує, що Господь дав людині можливість вільного, самостійного вибору сказати Йому благоговійне «Так», або переповнене гордощами «Ні».

Але чи є віра в Бога логічною? Безсумнівно – так. Помиляються ті, які думають, що віра несумісна з розумом. Віра і розум йдуть рука об руку, але віра може йти там, де розум безсилий. Більше того, розум в більшій мірі залежить від віри, бо не може бути розуму без знань, а знання багато в чому є результатом віри.

Якщо ви перевірите себе, то побачите, що дев'ять десятих того, що ви знаєте, приймається вами вірою на основі прочитаного або почутого, а зовсім не тому, що ви особисто в цьому переконались.

Так чому ж, приймаючи вірою слова інших людей в цих випадках, ви сумніваєтесь у свідцтвах тисяч і тисяч християн, які стверджують, що вони дослідили описане в Слові Божому і переконались у його правдивості.

Виникає ще одне важливе питання – чому Бог вважає наші гріхи достойними смерті?

...Якщо вчинок, який у відсталій культурі рахується не заслуговуючою уваги дрібничкою, в цивілізованому суспільстві карається смертю, подумайте самі, як незначні (з нашої точки зору) прогріхи розцінює Святий Бог, бо Він «...є світло, і немає в Нім жодної темряви» (1 Ів.1:5)

Що ж, скажете ви, можливо це і справедливо, але чи є милосердним Бог, якщо відмовляє в прощенні тим, хто не прийняв Ісуса Христа як свого Спасителя? Так, відповім я, Бог – милосердний і справедливий. Подумайте самі, чи милосердно привести жебракa в брудному лахмітті на бал? Як він буде почувати себе серед блиску і краси? Чи не стануть для нього ще огиднішими його лахміття і бруд? Чи не захоче він втекти і заховатись у темряві вулиць? Хіба це милосердно – поставити людину, що потопає в гріхах, перед Божественним Світлом, якщо вона відмовляється очиститися від гріхів лише єдиним можливим шляхом – прийнявши Ісуса Христа?

У Об'явленні 6:16 написано, що ті, які

відмовляються прийняти Ісуса Христа як свого Спасителя і відходять у вічність з тягарями гріхів, будуть кликати гір і каміння: «...Поскидайте на нас, і позакривайте нас від лиця Того, Хто сидить на престолі, і від гніву Ангеля!...», в той час, коли Христос наповнює небесним блаженством душі тих, хто прийняв Його як Спасителя і Господа.

Отже, ви бачите, наскільки абсурдно думати, що Бог візьме на небо всіх нас. Небо не лише місце, але й особливий стан, обумовлений присутністю Ісуса Христа. Людина, очищена від гріхів, відчуває в Його присутності небесне блаженство, проте сліпуче світло Його святості приречує на пекельні муки докорів сумління тих, хто, відкинувши Спасителя, продовжує перебувати у гріхах.

Подумайте самі – хіба можна бути радісним і щасливим поруч з Тим, Чию любов ви відкинули і Чию жертву не захотіли прийняти?

Любов Бога могла б пробачити грішника, але Його справедливість не допускає цього. Справедливість Бога вимагає нашого засудження, але Його любов захищає нас. Як поєднати Його абсолютну справедливість і Його безмежну любов – проблема, яку не в змозі вирішити ні один філософ.

Але там, де безпорадний людський розум, Божественні мудрість і милосердя знаходять своє вище виявлення в Його рішенні – у жертві і смерті Сина Божого, що заступився за нас.

Проте ви можете заперечити: «Хіба не є це вчення про «заміну» винного невинним, по суті несправедливим та неправдивим? Хіба ідея заміни вистіює перед безстороннім вибором? Виходить, що Христос, який один безгрішний, поніс покарання за тих, хто дійсно згрішив і, таким чином, уникнув покарання. Чи це не суперечить самій ідеї справедливості? Адже ми знаємо з дитячих років, що справедливо наказувати винного і захищати невинного»

(продовження в наступному номері газети)

СИЛА РЕВНОЇ МОЛИТВИ

Василь Петрович Козяр – пресвітер Церкви християн віри євангельської с. Новоріччя, яка в цьому році відзначає 100-ліття з дня створення (матеріал про це читайте на сторінках 50–53), розповів про особливі милості Божі, даровані церкві, серед яких було багато цілень. Деякі з чудодійних оздоровлень, які відбулися в Новоріччі, ми записали для утвердження у вірі наших читачів.

– Десь на початку 1970-х років одна з наших новонавернених сестер – Ліда Грушовець захворіла. Вона поїхала в лікарню, в Рівне. Там її оглянули лікарі й сказали, що в неї рак шлунка, і відразу стали готувати до операції. А перед самою операцією відпустили додому, щоб побула із сім'єю, бо не могли їй гарантувати, що вона встане з операційного столу й житиме. Тож сестра Ліда приїхала додому, в Новоріччю. Про це вже знали в церкві. Її відвідали брати – і звершили над нею молитву. Невдовзі вона знову поїхала в лікарню. І коли перед операцією її ще раз обстежили, то виявили, що пухлини немає. Так що робити операцію не було потреби. Сестра Ліда ще живе: їй близько 80-ти років, але ходить на служіння, молиться. Вона – один із свідків Божої слави в нашій церкві.

Ще один випадок стався в нашій церкві. Було новорічне служіння з 1990 на 1991 рік. Молодь йшла з молитовного будинку до свої домівок. Один чоловік, який їхав вантажною машиною ЗІЛ-131, побачивши віруючих дівчат, захотів пожартувати. І щоб їх трохи налякати – поїхав на них. Дівчата стали розбігатися. Той чоловік, мабуть, розгубився, добре не скерував машину – і зачепив одну дівчину, Світлану, протягнувши

її по паркані. Її непритомну завезли в лікарню. У неї був пошматований весь одяг, поламаані тіло й пошкоджені внутрішні органи. Їй у реанімації поспіхом зробили операцію, не надіючись, що вона житиме. Одного разу ми приїхали до неї з її татом і пресвітером Володимиром Кучмічем. Тоді забрали її документи (історію хвороби, рентгенівські знімки) і поїхали на консультацію в обласну лікарню. Там зібралися лікарі, подивилися на всі ті знімки й прийшли до висновку, що якщо вона й буде жити, то лежатиме в гіпсовому ліжечку щонайменше 6 місяців. Про те, що вона буде ходити, ніхто нічого не казав. Але церква за неї молилася, ревно молилася, як колись за апостола Петра, коли він був у в'язниці.

І вже 15 лютого, коли в нашій церкві було з'їзне зібрання, сестра Світлана прийшла на служіння. Згодом вона вийшла заміж, народила четверо дітей, разом зі своїм чоловіком і дітьми служить у церкві, співає в хорі й працює ще з одним із хорів.

Якось я спілкувався зі своєю шкільною вчителькою, свідчив їй про Господа, говорив, наскільки сильний і могутній Господь, і згадав у цій розмові Світлану. А вона каже: «Василію, я знаю, чого Світлана жива, чого вона вийшла з лікарні. Я живу недалеко від вашого молитовного будинку і не раз чула, як ви молилися. Ви її просто вимолили в Бога». Ось така сила ревної молитви!

Господь виявляв багато милостей і в моєму домі. Коли захворіла моя дружина Марія, то в нас уже було 4 дітей. Старшому – 5 років, а меншому – тільки рік. Була весна 1994-го. У Марії піднялася температура, з'явився незрозумілий кашель, вона стала худнути. Поїхала в Заріченську лікарню. Там їй нічого не допомогало. І її відправили в Рівне в пульмологічний центр. Вона там пробула з місяць. Спочатку їй поставили діагноз – абсцес легень. Сказали, що якщоб не лікувати без операційного втручання, а якщо не буде результату, то оперуватимуть. Марії на день давали до 18 уколів. І хоч прийняла дуже багато сильних антибіотиків, але все одно марніла. Стала важити 42 кг. Як виявилось: в Марії була відкрита форма туберкульозу, який дуже пошкодив легені. Мені приходила думка, що мабуть вона з тієї лікарні не вийде. Сама Марія втратила надію на життя. Бо коли до неї

приїхала мама, то вона її попросила: «Коли я помру, то ви не кидайте моїх дітей».

Одного разу в обідню пору (це була п'ятниця) до мене подзвонили з лікарні й сказали: «Прийжджайте, ваша дружина в дуже тяжкому стані, вона вже не встає з ліжка». Я тоді сів у свої «Жигулі» – і поїхав до неї, у Рівне. По дорозі заїхав у м. Костопіль на вечірнє зібрання. Служіння добігало кінця, і я попросив, щоб помолилися за мою дружину. Під час молитви до мене було пророче слово: «Хвороба смертельна, якщо ти не піднімеш ревної молитви разом зі своїм домом, то залишишся без дружини». Я тоді дуже злякався. У тій лікарні помирали люди, мабуть, щодня. Кожного разу, коли я приїжджав до дружини, а приїжджав два рази на тиждень до восьмої години ранку, то бачив накріті носилки з покійником. І я дуже не хотів, щоб це сталося з моєю дружиною.

Коли приїхав у Рівне, то вже була ніч, і мене в лікарню не пустили. У Єремії написано: «Покликуй до Мене – і тобі відповім!..» І я заволав перед Богом. Це була ніч мого крику до Господа. На ранок так вибився з сил, що вже не міг кричати.

Я шукав причину того, що сталося. Добре розумів, що ми з дружиною не святі люди, але ж ми старалися жити свято, згідно з Євангелією. «Боже, чому? Боже, що буде далі?»

Я у своїх переживаннях захотів помолитися з кимось із обдарованих служителів Божих, звернувся до свого двоюрідного брата, який живе в Рівному, – і ми десь о 6-й годині ранку разом поїхали в Здовбицю до Василя Радчука на молитву.

І коли ми стали молитися, до мене було слово: «Ось Я, як добрий садівник, очищаю кожну гілочку, яка приносить плід, а яка не приносить – ту відрізаю. І якби я не очищав свого винограднику, то він би став вельми запущеним. А дочка Моя в Моїй руці – і ніщо не зашкодить». Ці слова зміцнили мою віру, я розумів, що Господь залишає мені дружину.

У той день десь о 8-й годині я прийшов до дружини. Вона мені зраділа. Така вже ху-денька. І я їй кажу: «Марійко, ти будеш жити...»

Уже того ранку в неї знизилася температура. То було явне Боже втручання. А через тиждень, коли я приїхав до неї, вона вже ходила й просила лікарів, щоб її відпустили додому. Вони їй казали: «У тебе туберкульоз, уже дірка в леге-

нях 4 на 5 сантиметрів». Але все-таки відпустили додому, давши пакет з уколами й таблетками, і з умовою, що вона через тиждень повернеться. Марія прийняла тільки один укол, а потім всі ці ліки закинула. Коли ми приїхали знову в лікарню, їй дали новий пакет ліків. Марія і їх не приймала. Але їй ставало краще, вона поправлялася, набирала вагу. А через тиждень два-три, коли ми поїхали знову в лікарню, то медсестри, побачивши її, сказали: «Коли б ми вас зустріли не в лікарні, то не пізнали б». Отаке велике чудо Господь явив моїй дружині й мені з нею!

Марію лікарі попереджали, щоб вона щонайменше 5 років не народжувала дітей. Казали, що і дитина буде хворою, і вона може померти. Але вже через рік, як її виписали з лікарні, Марія народила дитину. Коли вона завагітніла й поїхала в лікарню смт Заріччя ставати на облік, то лікарі наробили шуму, казали, що важка хвороба, що не можна, нарікали на неї, на мене. Зрештою відмовилися приймати пологи в Зарічному і відіслали в Рівне. Це був 1995 рік. Тоді була інфляція, у Рівне за 200 км не наїздишся, вдома діти малі. Марія сіла і каже: «Я не поїду, буду вдома народжувати, Господь нас не залишить». Я повідомив лікарку в Зарічному, що дружина відмовилася їхати в Рівне. Та вже десь за тиждень до пологів Марія затривожилася, каже: «Вдома то вдома, але краще було б народжувати в лікарні, під наглядом лікарів». Я їй і кажу: «Хочеш народжувати в лікарні – будеш в лікарні», не розуміючи, як це може статися. Через кілька днів, пізно ввечері, коли ми вже лягали спати, до нас прийшла моя сестра, яка жила з батьками, й повідомила, що до них дзвонила завідувачка нашого ФАПУ, а до неї дзвонили із Зарічного, з пологового відділення, і сказали, щоб везли Марію в лікарню, що там для неї приготували палату і що про неї попереджені всі лікарі як про тяжко хвору. І це було пряме Боже втручання. Через кілька днів Марія відчула, що вже час народжувати, і я її серед ночі завіз в пологове відділення. Тоді Марія народила нам донечку Катю. Лікарка, яка вела справу дружини, вийшла до мене й сказала: «Коли б я не була присутня на пологах, то ніколи б не повірила, що ваша дружина так легко народить і таку здорову дитину». Тепер наша дочка Катя має своїх четверо дітей. Такий Бог сильний і добрий!

Записав Василь Мартинюк
Благовісник, 2,2021

БОГ БЛАГИЙ

«Ісус відповів йому:
-Чому ти називаєш Мене добрим? Ніхто не є Добрий, окрім Самого Бога.» (Лук. 18:19)

Велике щастя людини полягає у тому, що Небесний Батько є не лише Справедливим та Всесильним, але й Добрим та Милуючим.

Усе наше життя пронизане Його милістю та любов'ю. Як сказано пророком Єремією: «Оце я нагадую серцеві своєму, тому-то я маю надію: це милість Господня, що ми не погинули, бо не покінчилось Його милосердя, нове воно кожного ранку, велика бо вірність Твоя!» (Плач Єремії 3:23)

Кожен день, кожен подих та кожна мить життя вже є велика милість.

Найбільш яскравим проявом милості для християн, звісно ж, є жертва Ісуса Христа. Цю жертву неможливо порівнятися з чимось іншим. Це прояв величезної любові та свідчення того, наскільки ми цінні в очах Творця.

Один тільки Бог добрий, тому що Він – джерело всякої доброти, і все добро, яке є в творінні, виходить з Його серця і виливається в серця людські благодаттю, істиною, мудрістю, милосердям. Нічого з добра, властивого людині, не походить від неї самої, – воно виходить від Бога.

«Усяке добре давання та дар досконалий походить згори від Отця світил, що в Нього нема переміни чи тіні відміни.» (Якова 1:17)

Милість і доброта Його безмежні та багатогранні. Розмірковуючи над ними, я певен, що кожен з нас міг би додати щось нове. А я лиш наведу деякі приклади, через які для мене відкривається милість та любов Творця.

«Тому, що те, що можна знати про Бога, явне для них, бо їм Бог об'явив. Бо Його невидиме від створення світу, власне Його вічна сила й Божество, думанням про твори стає видиме.» (Римлянам 1:20)

Господь дає пізнати Себе. Через Слово, але також і через навколишній світ. Він усе створив таким чином, щоб наштотхнути людину на роздуми про Автора... Підтвердженням тому являються численні свідчення

вчених, які стверджують, що наш світ, починаючи від найменшої клітини, не міг з'явитися нізвідки, як вважають скептики.

Жан-Поль Сартр одного разу сказав, що: «В людини діра, розміром з Бога», тобто ніщо не здатне замінити Його для нас. Свідомо чи несвідомо, наша душа буде прагнути спілкування з Господом. І Його велика милість у тому, що ми знаходимо справжній спокій лиш з Ним... Не існує заміників. Є лиш відволюючі фактори. Будьмо ж у числі мудрих і не шукаймо інших джерел, оскільки нашу спрагу здатен втамувати лише Господь.

«Або погорджуєш багатством Його доброти, лагідності та довготерпіння, не знаючи, що Божа добрість провадить тебе до покаєння?» (Рим. 2:4)

Отже, Господь промовляє до нас різноманітними способами і дає вдосталь часу, аби ми могли покаятися. Його любляче серце не бажає, аби хтось із нас загинув.

Не знаючи Його, ми всі багато грішили, але не отримували справедливої відплати миттєво, хоча й цілком заслуговували на це.

«Не бариться Господь із обітницею, як деякі вважають це барінням, але вам довготерпить, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каяття.» (2-е Петра 3:9).

І навіть коли ми навертаємося та все ще падаємо і помиляємося, Він як люблячий батько знову і знову милує нас, направляє і вкотре подає нам руку, допомагаючи піднятися.

«Він очеретини надломленої не доломить, і гнота тліючого не погасить, буде суд

видавати за правдою» (Ісаїя 42: 3).

Насільки Його любов і милість великі? Уяви, що хтось підводить тебе 10 разів, а 100? А ще більше? В даній ситуації ми відвернулися б навіть від найближчих. Але не Бог... Знаючи все найгірше про нас, Він не покидає. Бог продовжує працювати над нами. Він настільки любить нас, що приймає такими, як ми є, але водночас любить надто сильно, щоб дозволити залишатися нам порочними.

Всяка ситуація, в якій ми опиняємося, не є випадковою. Це частина Божого задуму для нашого очищення. Це наш ріст. Але, допускаючи певні труднощі, Бог не залишає нас на одинці. Він постійно поруч.

«Але вірний Бог, Який не попустить, щоб ви випробовувалися більше, ніж можете, але при спробі й полегшення дасть, щоб знести могли ви її» (1е Кор. 10:13).

Критично важливо зрозуміти, що Божа до-

брота стосовно нас не завжди проявляється у нашому земному благополуччі... Беззаперечно, Він цікавиться і нашим устроєм на Землі.

Проте, Його головна ціль – наша вічність, а також можливість використувати нас для Своєї слави.

Іноді, проходячи певні випробування, можна відчувати розгубленість. І ворог не спить. Лукавий буде атакувати у ці моменти: «І де твій Бог? Чому ти опинився у цих обставинах? Допомогла тобі твоя віра? Чому ти відчуваєш недостачу в тому і труднощі в цьому?» Старі хитрощі лукавого. Він атакуватиме... І потрібно бути готовим до цього. Але правда незмінна. Бог залишається благим. Коли мине певний період, ти зрозумієш чому Господь допускав те чи інше.

Іноді божественна благість проявля-

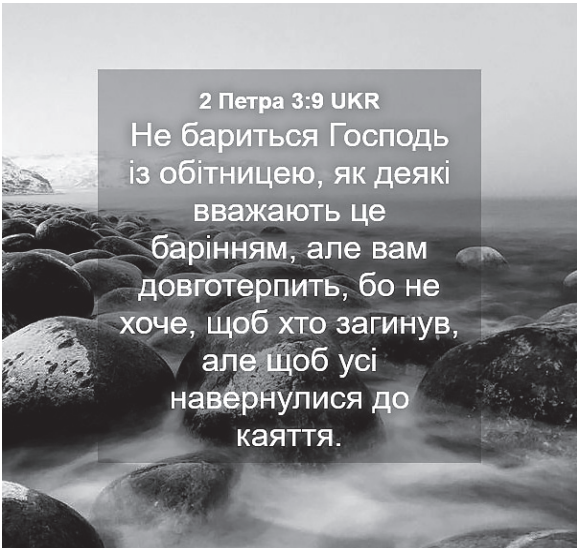
було багато овочів та фруктів. Ще 18 лютого посадили в теплиці огірки, Бог дав у серце бажання доглядати за ними, що б там не було. Коли були вибухи, стаканчики з розсадою падали, а я їх підіймав. І знаєте, що? Уже 17 квітня ми куштували перші плоди, і стали роздавати та продавати огірки. За час окупації ми заробили 120 тисяч гривень на огірках. На ці кошти могли купувати хліб, робили продуктові набори та допомагали людям, які потерпали. Записуватися на російську гуманітарку відмовилися, сказали, що в нас усе є, тому що Бог благословив».

У селі був один чоловік, який через сильні вибухи не знаходив собі місця, нікуди не виходив, постійно намагався десь сховатися. Його мама сильно переживала, що він може накласти на себе руки. Пастор Василь із сім'єю вирішив забрати його до себе, разом стали молитися – і через декілька днів у нього пропав страх, чоловік навіть став їздити на машині по селу.

«Але одного дня сталася ситуація, після якої Господь проговорив нам, щоб ми покинули селище – розповідає Василь Кібиш. – У наш будинок прийшли російські солдати, тому що сусід наговорив про нас, нібито допомагаємо американській розвідці. Кілька годин, із 21 години до 1-ї, вони махали автоматами, гранатометами, стріляли в підлогу, перевернули весь дім і погрожували, що просто нас знищать. Казали, що прийшли помститися за своїх 12 братів, які загинули, мовляв: у вас якраз 12 дітей. Але Бог зберіг нас – і, як у рову перед Даниїлом, заклав пащі левам, вони нічого не могли зробити».

Бог дав сили родині вистояти та допоміг виїхати з окупації живими й неушкодженими.

«Благовісник», 4,2022
<https://blag.org.ua>

СЛЬОЗИ ПРИ БРАМІ

Село Нова Олександрівка Куп'янського району на Харківщині ще з початку війни опинилося під окупацією. Пастор місцевої п'ятидесятницької громади Василь Кібиш зі своєю сім'єю – дружиною Аллою та 12-ма дітьми – вирішив залишитися в селищі, щоб допомагати людям.

«Уся надія була тільки на Бога, і ми дивилися, як батьки на все реагують, разом дуже багато молилися, – розповідає донька Олена Кібиш. – Спочатку було дуже страшно, але потім Бог давав спокій, і я сама дивувалася різниці між моєю реакцією на вибухи та реакцією інших людей. Ми могли допомагати людям, підбадьорювати їх – і, що найголовніше, у нас все було для життя! Коли літали літаки, снаряди, ми постійно стояли на колінах і кликали до Бога – і Господь давав мир», – розповідає дівчина на ранковій програмі старшого пресвітера Іллі Герасима на каналі церкви «Свята Трійця» (м. Харків, 1-й Механізаторський провулок, 3).

На запитання, про що найбільше мріє, Олена відповіла: «Щоби прийшла Україна! Сам старший пресвітер Ілля Герасим тоді

служив у Харкові та мріяв просто добре виспатися й прокинутися в тиші, а не під звуки вибухів.

«26 лютого через село проїхало більше як 500 одиниць російської техніки. Було таке, що протягом доби рух техніки просто не припинявся, і ми налічували до 1000 штук. На всіх машинах була буква Z. До нашого будинку за цей час російські солдати приходили п'ять разів, і кожен раз Бог зберіг», – розповідає дружина пастора Алла Кібиш.

«Дуже сильно переживали за дітей, чуючи, що було в Бучі, але не могли навіть поїхати до мами в сусіднє село, тому що не випускали, – продовжує Алла. – Були дні, коли діти зранку й до ночі молилися, і Бог давав сили долати страх. Пам'ятаю, як наша 6-річна донька стала нас усіх заспокоювати, вона казала, що це далеко вибухи».

За словами Алли, увесь час у сім'ї була їжа. Люди ділилися один з одним тим, що мали.

Пастор Василь Кібиш пригадує: «Коли розпочалася війна, ми могли благословляти людей харчами, бо минулого року в нас був великий врожай – і в погребі

ється у тому, щоб не надавати нам бажане. Оскільки це бажане може стати ідолом для нашого серця, або ж ми ще не готові отримати це. Господь краще знає, що нам потрібно.

Також вкрай важко прийняти нам той факт, що втрати, важкі ситуації та хвороби також є благом. Наша сутність бунтує проти цього. Але згадаймо апостола Павла, який мав певні фізичні проблеми. Він тричі молився про зцілення. Але Господь залишив цю хворобу, щоб Павло не пишався самим собою.

Значна частка людей приймає Господа під час особливо сильних потрясінь. Таких як стихійні лиха, війни, важкі хвороби, близькість смерті... Це не означає, що Бог бажає проводити лиш через складнощі. Але якщо людське серце огрубіло, тоді доводиться вживати радикальні методи, щоб достукатися до нас.

«Бо Бог промовляє і раз, і два рази, та людина не бачить того: у сні, у видінні ніччому, коли міцний сон на людей нападає, в дрімотах на ложі, тоді відкриває Він ухо людей, і настрашує їх осторогою, щоб відвести людину від чину її, і Він гордість від мужа ховає, щоб від гробу повстримати душу його.» (Йова 33:14–18)

Один християнин, страждаючи від важкої хвороби, славив Господа. Він казав, що ця хвороба – як постійне нагадування того, як сильно він потребує Бога. А маючи повноту сил, цей чоловік міг навіть не замислюватися над цим.

Перегляймо і ми свій шлях. Якими способами Господь говорить до нас? Можливо, Він хоче показати тобі щось, друже. Не концентруйся на ситуаціях, а концентруйся на Ньому. Він знає, що тобі потрібно. Його благодаті достатньо. Навіть якщо довкола непроглядна темрява, Він проведе. Лиш намагайся триматися за Нього. І любити. Усім серцем.

Благословінь, друзі

Марк Лукін
Нефтенбах, Швейцарія

ВІН Є ТВІЙ МИР!

Як часто Бог звертається до тебе!
Ти ж без любові, в холоді живеш...
А Він зове вже котрий рік до Себе!
А ти ніяк ту стежку не знайдеш...

В душі-пустеля! Гріх ламає тіло,
А дух-в занепаді! До Господа зове...
Ніхто не має вже з тобою діла,
І життя човен не туди пливе...

А Бог зове! Немає втоми Вічний
І милосердя знову обновив!
Він - Батько твій! І Цар!
Не пересічний...
До смерті на хресті нас полюбив!

Сьогодні, як тоді, ще сяють зорі!
І місяць виростає із - за хмар.
І човен теж долає стежку в морі -
А Бог зове! Дає спасіння дар!

А ти все в суєті своїй блукаєш
І вічно зайнятий!
І все кудись спішиш...
Куди біжиш? І де помреш? Не знаєш...
Не Божим, а чужим вогнем гориш!

Стій! Зупинись! Сьогодні Бог благає!
І Він ще день додав до життя!
На злих шляхах Він грішників шукає,
Зове у Небо, щоб спасти від побиття...

Там, в Небесах, для тебе все готове!
Ти ж все одно залишиш все земне...
Покайся зараз! Бог відкриє нове!
Прийме тебе! І вік не прожене!

Сьогодні, чуєш, є твій день спасіння!
Для тебе час примирення настав!
Він є твій Мир! І Хліб! І Воскресіння!
Аби лиш ти усе оце прийняв!

А. Краснокутський.

ЛЮБОВ, ЩО НЕ ПЕРЕСТАЄ

Першим, Хто явив Свою справжню любов в нашому світі, був Сам Бог, Який створив людину з любов'ю і для любові. Бог любить Своє творіння, тому що Бог є любов. Любов то є Його сутність та Його характер, Його відношення до людей. Коли Господь побачив, що Адаму самотньо, то вирішив розрадити його, створивши з Адамового ребра йому дружину та помічницю. Ось що про це говорить Біблія: «І мовив Господь Бог: «Не годиться чоловікові бути самому. Я створю йому помічника, такого ж, як і він». І з землі Господь Бог зліпив усіх тварин, що в полі, і всіх птахів, що в небі. Тоді Він привів їх до чоловіка, щоб дізнатися, як той назве їх. І так як чоловік називав кожну живу істоту, таке й було її ім'я. І чоловік дав ім'я всій прирученій худобі, всім птахам небесним і всім диким звірям. Але помічника, подібного чоловікові, так і не було знайдено. Тоді Господь Бог примусив чоловіка заснути міцним сном. І поки той спав, Господь Бог вийняв одне з його ребер і заживив тіло навколо місця, звідки взяв ребро. Узяв Господь Бог те ребро і витворив із нього жінку, і привів її до чоловіка. І вигукнув чоловік: «Нарешті! З'явилася людина, подібна мені! Це кістка від моїх кісток, плоть від моєї плоті. І зватиметься вона жінкою, бо взята з чоловіка». Через це й залишає чоловік своїх батьків, щоб, з'єднавшись із жінкою своєю, стати з нею єдиною плоттю» (Бут.2:18-24).

Заради Адама Бог створив все різноманіття тваринного світу, але се-

ред великої кількості творіння Божого не знайшлося жодного, хто б навіть близько підходив йому за схожістю. Ані мавпа, ані яка інша істота не підійшли на роль партнера та помічника для Адама і Бог вирішує створити жінку (не другого чоловіка!) для чоловіка. Чому з ребра Адама? Щоб пам'ятали вони, що зліплені з одного тіста і що ніхто не кращий і не гірший за іншого. Щоб любили одне одного, так як люблять себе. Апостол Павло так пояснює цей принцип: «Чоловіки так повинні любити жінок своїх, як вони люблять тіла свої. Хто любить жінку свою, той любить себе самого. Бо немає таких, хто ненавидить тіло своє. Кожжен годує його й піклується про нього, як Христос – про церкву, бо ми всі – частини Тіла Його. Так сказано у Святому Писанні: «Тож чоловік залишить своїх батька й матір і з'єднається зі своєю жінкою, і вони стануть одним тілом». Ця велика таємниця дуже важлива, і я кажу це про Христа й церкву. Проте кожен має любити свою дружину, як він любить себе самого, а жінка повинна поважати свого чоловіка» (Еф. 5:28-33). Немає такої людини, яка б ненавиділа чи ображала або лупцювала своє тіло, окрім людей зі спотвореним розумом. Тому кожен раз, коли чоловік чи дружина ображають та кривдять одне одного, вони прирівнюються до людей, що несповна розуму, завдаючи шкоду самим собі. Це гра в свої ворота, проти самого себе, тому що насамперед ти втрачаєш свого помічника та партнера, через що залишаєшся самотнім. Бувають випадки непорозуміння в кожній сім'ї, але коли це повторюється систематично, раз за разом, то це вже не одне споріднене тіло, а зовсім чужі люди, яких в більшості випадків тримають разом лише спільні діти. Поступово крок за кроком можна зруйнувати відносини між найкращими чоловіком та дружиною або збудувати міцний зв'язок навіть в сім'ї з найгіршими недоліками.

Жодна сім'я не втримається на плаву, якщо згасне іскра кохання між ними. Часто молоді люди плутають справжнє кохання із закоханістю, яка

швидко минає, не витримуючи сильних потрясінь та серйозних навантажень. Справжня, вічна любов, що ніколи не минає, може прийти в наше життя тільки від Господа нашого Ісуса Христа Спасителя, Який полюбив нас понад усе любов'ю вічною. Улюблений учень Христа Іван найбільше написав в своїх посланнях про любов. Ось, що він пише: «Любі друзі! Любите одне одного, бо любов – то від Бога. Кожжен, хто любить, став Божою дитиною і пізнає Бога. Той, хто не любить, Бога не пізнав, бо Бог – то любов. Отак Бог виявив до нас любов Свою: Він послав Свого єдиного Сина в світ, щоб через Нього ми дістали життя. Справжня любов не в тому, що ми полюбили Бога, а в тому, що Він нас полюбив і послав Свого Сина в жертву, щоб спокутувати гріхи наші. Любі друзі! Як Бог виявив таку любов до нас, то й ми маємо любити одне одного. Ніхто ніколи не бачив Бога, але якщо ми любимо одне одного, то Бог живе в нас, і любов Його в нас удосконалюється» (1-е Ів.4:7-12).

Свого часу перша сім'я на землі втратила любов Божу через непослух та відсутність каяття. Що ж відбувалося далі – записано в книзі Буття: «Пообідньою прохолодою Господь Бог гуляв садом. Почувши Його, чоловік і жінка сховалися від Нього серед дерев. Господь Бог покликав чоловіка: «Де ти?». І той озвався: «Я почув Тебе в саду, зіслався, бо був голый, та й сховався». Господь Бог тоді спитав у чоловіка: «Хто тобі сказав, що ти голый? Чи, може, ти з'їв плід з того дерева, з якого Я заборонив їсти?» Чоловік відповів: «Жінка, яку Ти створив, щоб була зі мною, дала мені плід з того дерева. То я його й з'їв». Тоді Господь Бог звернувся до жінки: «Що ж ти наробила!» Жінка відповіла на те: «Змій обдурив мене. Тож я й з'їла той плід» (Бут.3:8-13). За багато віків історії, на жаль, нічого не змінилося. Коли в сім'ях не вистачає любові і щирого каяття, то подружжя обмінюються лише звинуваченнями на адресу один одного. Відповідь Адама Богу, що знає потаємні думки серця, виглядає смішно і глупо, коли замість власного покаяння він скидає провину на дружину, а дружина на зм'я, що був втіленням сатани. Невже Єва прив'язала його до дерева і примусила з'їсти той заборонений Богом плід?

Хіба Адам не міг прийняти тверде рішення, щоб не порушити Божий устав і зупинити з любов'ю та Словом Божим власну дружину від гріха? Але Адам знімає з себе відповідальність, щоб перекласти її на Єву, що сьогодні по його прикладу повторюють багато чоловіків.

Ісус показав нам приклад, як можна любити справжньою Божою любов'ю. Він не чекав на любов у відповідь, не шукав причин, за що можна було б любити людей, а перший явив людям любов. Він залишив славу небес та став звичайною людиною, почав служити людям та помер жорстокою смертю раба, не зробивши жодного зла чи гріха. Він давав людям надію та віру, спасіння від гріха та хвороб, бо все Своє земне життя Він присвятив людям. Апостол Павло так описує любов Божу: «Надія ж нас ніколи не розчарує, бо любов Божжа влилася в наші серця через Святого Духа, який був даний нам. Свого часу Христос помер за нас, лихих людей, хоча ми ще самі були немічні. Та, у призначений час, Він віддав Своє життя, рятуючи нас. Рідко буває, щоб хтось віддав життя за іншу людину, навіть якщо то дуже добра людина. Та Бог показав, як сильно Він нас любить, тим, що Христос помер заради нас, коли ми були ще грішниками» (Рим. 5:5-8).

Чи готові сьогодні ми віддати життя своє за близьких нам людей, наприклад, чоловіки за своїх дружин? Ісус віддав життя за всіх людей, і добрих і злих, а рідні люди порою не те, щоб життя, не можуть уступити одне одному в побутових дрібницях. Ми, люди, любимо за щось, і коли воно вичерпується, ми втрачаємо почуття любові до людини. На відміну від нашої, Божої любові не залежить від людей, Бог любить завжди нас, як Своє творіння. Ми для Нього не чужі і Він хоче, щоб ми також прийняли Господа, як свого Батька та Друга. В тих сім'ях, де Господь на першому місці, чоловіки сильно та віддано люблять своїх дружин, а кохані жінки поважають та бережуть своїх чоловіків. Тож, якщо нам не вистачає любові, саме час звернутися по допомогу до Ісуса та навчитися від Нього любити справжньою Божою любов'ю!

Скобелев Костянтин

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;
Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоєї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Левка Лук'яненка, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі Коректор: Олена Ронжина, Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев

Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень (благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147 МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК» Призначення платежу: Благодійні внески Для зарахування карту № 5168 7574 0249 7244 Ронжина Олена Анатоліївна

Надруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова 12а, тел.: (0432)55-63-97. Зам.2320710 Наклад: 1000 примірників.